

Sygn. akt I PK 218/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko E. Spółce z o.o. w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie z powództwa M. W. przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o przywrócenie do pracy, oddalił apelację powoda i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, gdyż wyrok Sądu Okręgowego w sposób oczywisty narusza przepisy wskazane w petitum skargi. Ustalony stan faktyczny jest niekompletny i nie daje podstaw do przypisania skarżącemu winy umyślnej ani rażącego niedbalstwa. Działania pracodawcy w stosunku do skarżącego stanowią nadużycie prawa i jako takie nie powinny korzystać z ochrony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odesłano w zasadzie do uzasadnienia podstaw skargi. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji

mającej wykazać jej oczywistą zasadność. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105). Zauważyć jednak należy, że Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił spójną argumentację, a dokonana ocena okoliczności faktycznych i związane z tym zastosowanie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Podnoszone przez powoda argumenty odnoszą się w istocie tylko do kwestii zastosowania tego przepisu w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy. Z ustaleń faktycznych Sądów obu instancji wynika, że powód otrzymał polecenie przeprowadzenia szczegółowej kontroli wskazanego samochodu przed opuszczeniem terenu zakładu przez ten samochód, jednak polecenia tego nie wykonał dokonując jedynie pobieżnej kontroli. Wywody skarżącego stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.